

„Na Žižkově jsem pracoval v protiatomovém krytu pod Parukářkou,“ říká Martin Veselovský

29.04.2019

Internetový, rozhlasový a televizní moderátor Martin Veselovský se cítí na Žižkově jako doma. První profesní zkušenosti sbíral v bunkru pod Parukářkou, kde pracoval v Hlasu Ameriky, spolu se svoji ženou zde žijí už nějaký ten pátek a pro oba se stala tato čtvrť srdeční záležitostí. Rozhovor s „mistrem rozhovorů“ se točil samozřejmě kolem Martinovy profese, v níž je úctyhodným profesionálem.

Původně pocházíte z Vrchlabí, jak se stalo, že jste zakotvil na Žižkově?

V Praze bydlím od roku 1986, na Žižkově bydlela moje nynější žena a pořád jsme se motali kolem Bořivojky a Lipanské. Začali jsme tu spolu žít, pak jsme se přesunuli na nějaký čas na Písnici, také do Přemyslovské ulice, která je na hranici Prahy 2 a Prahy 3, teď žijeme rok a půl zase kus od kostela sv. Prokopa. Byla to zprvu náhodná volba, byť se z ní stala nakonec srdeční záležitost. Už si moc nedokážu představit, že bych bydlel jinde..

Vzpomenete si na svoje první dojmy z naší čtvrtě?

Moje nejranější vzpomínka pochází z roku 1991. Pracoval jsem v bunkru pod Parukářkou, kde bylo vysílací studio Českého rozhlasu, v rádiu Klub Hlasu Ameriky. Vystupoval jsem každé ráno na zastávce Lipanská. Na začátku 90. let byl Žižkov dost divokou čtvrtí, zanedbané neveselé baráky, všude špína... Nakonec i dneska je kombinace dolního Žižkova, zvláště kolem Husitské ulice, kde člověk narazí na drogové dealery, a hipsterského života okolo náměstí Jiřího z Poděbrad, stále podivuhodná.

Jak tehdy vypadalo vysílací studio z dob studené války?

Studio mělo kompletní infastrukturu, byla tam tuším elektrárna, dokonce i bazén jako zásobárna na pitnou vodu. Český rozhlas pronajímal po revoluci tyto „záložní“ prostory soukromým subjektům, protože panoval pocit, že studená válka je pryč. Bylo to bizarní. Pracoval jsem osm hodin denně v protiatomovém krytu, kde nebylo denní světlo. Vzpomínám nám to ale moc rád.

DVTV jste založil spolu s kolegy z České televize před pěti lety. Tušili jste tehdy, že jste objevili díru na mediálním trhu a že internetová televize bude mít takový potenciál?

Těžko říct, jestli se jednalo vyloženě o záměr. Vybavuji si, jak sedíme s kolegou Rozkošným na Budějovické a on mi ukazuje na svém mobilu, jak rychle se stahují mobilní data při použití LTE signálu. Což tehdy byla novinka a nám došlo, že tahle technologie půjde tak rychle dopředu, že lidé budou vše čím dál tím víc sledovat přes telefon. Byl to první moment, kdy jsme si řekli, že video v onlinu má smysl. Ale že to bude taková exploze, netušil nikdo.

Nebyl to z vaší strany nakonec velký risk, opustit zázemí ČT?

Bylo nám jasné, že v České televizi už po té krizi v létě a na podzim 2013 dál pracovat nemůžeme. Přišlo nám ale, že je ohromná škoda, aby náš dobře fungující tým z *Událostí, komentářů*, byl rozpuštěn. Na jeho základě vzniklo DVTV.

Máte na kontě přes 4000 rozhovorů. Vzpomenete na svého prvního hosta v DVTV?

Mám pocit, že první rozhovor jsem vedl s Mirkem Topolánkem. Moc se mi nepovedl. Byl jsem na nervy a byl to spíš takový polo-monolog z jeho strany. Byl jsem paralyzovaný a nedařilo se mi klást razantnější

otázky.

Dříve jste ale takové rozhovory vedl v přímém přenosu. Museli jste koncept ještě dobrousit k dokonalosti?

Koncept byl od začátku jasný. Budeme dělat to, co umíme nejlíp – rozhovory. Změna to byla ale opravdu velká. Prošel jsem snad všemi možnými médii, kde máte obří zázemí – osvětlovače, kameramany, dokonalé studio a tak dál. Najednou jsem ale seděl na vyvýšeném stupínku, kolem nás se pohybovali kluci s foťáky v ruce ještě bez stativů, kteří zaznamenávali obraz a zvuk, a já jsem měl odvést svoji práci. Musel jsem si na změnu zvyknout.

Kdy máte pocit, že se vám rozhovor skutečně povedl? Třeba když nějaký politik odejde rovnou z vysílání, protože ho nachytáte při lži?

Mně odešel jen jeden. Politický rozhovor dopadne dobře, když jede podle plánu, chcete se něco dozvědět na základě jeho jednání, v průběhu se ale ukáže, že váš předpoklad je správný. Pak jsou varianty, že buď vše vysvětlí, nebo se uvaří ve vlastní šťávě, když nedokáže něco vysvětlit nebo když se ukáže, že opravdu něco udělal špatně.

Jak dlouho vzniká takový „plán“?

Někdy i dva, nebo tři dny. Je důležité, aby byl moderátor připraven ideálně na 100% věcí, které v politickém rozhovoru mohou nastat – pak se pohybuje v komfortním prostředí, kde může být politikovi dostatečným partnerem. Je dobré odhadnout, co politik bude říkat, ptát se na věci, na které dopředu víte odpověď, jinak nerozpoznáte pravdu od lži.

Jedním z legendárních příspěvků DVTV byl rozhovor vaší kolegyně Daniely Drtinové s Františkem Ringo Čechem, který popíral svůj podpis na Antichartě, přestože byl zachycený na fotografii s perem v ruce. Bylo těžké vyštourat takovou rešerši?

Rozhovor měl ohromnou sledovanost, to se povede fakt jednou za „uherák“. Obzvlášť když vezmu v potaz, že nemáme žádný investigativní tým, který by shromažďoval materiály a cíleně nacházel takové věci. V tomhle směru nebylo ale důležité, jestli někdo podepsal, nebo nepodepsal Antichartu, ale jak se k tomu postavil. Měl jsem z toho ale nakonec pocit, že lidi to čím dál míň zajímá. Není to hodnocení, jen to pozoruji, přestože pro mě to důležité stále je.

Zvyšuje se sledovanost DVTV v době voleb?

U politických témat jde sledovanost prudce nahoru. V onlinu to ale chodí tak, že politická témata mají krátké a vysoké špičky sledovanosti. Vydrží maximálně dva dny, nikdo nemá tendenci vyhledávat starší rozhovor s politikem o jedné konkrétní věci. To je rozdíl oproti společenským rozhovorům, které sbírají sledovanost v řádu měsíců, nebo i let.

Stále vám uniká jeden významný rozhovor, a to s panem prezidentem. Byla by to pro vás velká výzva?

Takový rozhovor se mi asi nikdy nepodaří. Žádosti jsme na Hrad posílali, ale nepovedlo se. Vzhledem k tomu, komu prezident rozhovory dává, si myslím, že je super pragmatický člověk. Proč by se měl přece vystavovat rozhovorům, kde by mu byly kladeny otázky na financování jeho kampaně nebo spolupracovníků, když může dávat rozhovory o tom, jak se měl v Číně nebo na cestě na Moravu? Je to z jeho strany velice logické rozhodnutí. Jako novináře mě mírně otravuje, jako občanovi se mi nelíbí.

Pokud novinář vstoupí do politiky, skončí se svojí profesí?

Jsou zde příklady, které to potvrzují. Tomáš Němeček zjistil, že už novinářem není, když šel do komunální politiky, a za mě je to velice fér přístup. Podle mého názoru se to nedá křížit. Nedokážu posoudit, do jaké

míry dokáže novinářina kontaminovat politika, naopak je to ale daleko horší.

 Martin Veselovský (nar. 1972) je český internetový, televizní a rozhlasový redaktor a moderátor. Vystudoval gymnázium Budějovická v Praze (maturita 1990), nedokončil svá studia historie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. S moderováním začal v roce 1992 v Rádio Klubu Hlasu Ameriky. V letech 1994-1999 pracoval na rádiu Evropa 2. Roku 1995 se objevil v televizním pořadu SOS na Primě, kde působil do roku 1998. Tehdy přešel na TV Nova do talkshow Áčko, které moderoval do roku 2002. V letech 2004-2006 na Nově moderoval nedělní diskusní pořad Sedmička. Od roku 2000 pracoval v Českém rozhlase, kde vystřídal několik pořadů: Nad věcí (2000-2004) a Radiofórum (2001-2006). Od roku 2006 si na Radiožurnálu v pořadu Dvacet minut Radiožurnálu zval aktuální hosty z politiky, vědy, kultury a sportu. Od srpna 2014 v rozhlase na vlastní žádost skončil. Od ledna 2008 moderoval pořad Události, komentáře na ČT24, odkud odešel v březnu 2014. V květnu 2014 spolu s moderátorkou Danielou Drtinovou a editorem Janem Rozkošným založil projekt DVtv, který začal dodávat videoobsah pro online deník Aktuálně.cz vydavatelství Economia. Videokanál Drtinová Veselovský TV začal vysílat 27. května 2014.

Text: Martin Hošna

Foto: Archív Martina Veselovského